DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
9. november 1989 *

I sag 55/88,

Theodoros Ioannis Katsoufros, tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, med bopæl i Luxembourg, 8, rue Cyprien Merjai, ved advokat L. Stavritis, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos A. Menidiatis, 50, rue Nic. Ries,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskabers Domstol, ved F. Hubeau, tjenestemand ved Domstolen, »Annex«-bygningen, Luxembourg-Kirchberg, og med valgt adresse sammesteds, bistået af advokat K. Loukopoulos, Athen,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af den afgørelse fra Domstolens administrative udvalg, hvorved dette afslog sagsøgerens klage, samt om, at det statueres, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at handle i henhold til artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden F. A. Schockweiler, dommerne G. F. Mancini og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: Fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 27. juni 1989,

* Processprog: græsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. oktober 1989,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 22. februar 1988, har Theodoros Ioannis Katsoufros, tjenestemand i lønklasse LA 6 ved den græske oversættelsesafdeling ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, anlagt sag med påstand om annullation af den af Domstolens administrative udvalg den 23. november 1987 trufne afgørelse, hvorved sagsøgerens klage blev afslået, samt om, at det statueres, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at handle i henhold til artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).

2 Det fremgår af sagen, at der den 4. februar 1987 efter en diskussion mellem flere tjenestemænd fra den græske oversættelsesafdeling om Katsoufros' faglige kvalifikationer indtraf en episode, hvorunder Constantinou, pensioneret tjenestemand fra Fællesskaberne og på daværende tidspunkt »free-lance«-revisor ved Domstolen, ifølge sagsøgeren, korporligt skulle have forulempet ham. Katsoufros har fremført, at denne voldshandling svækkede hans helbred så meget, at han blev midlertidig uarbejdsdygtig.

3 Denne fremstilling af de faktiske omstændigheder støttes af en anden tjenestemand i afdelingen, men bestrides såvel af Constantinou selv som af afdelingschefen, som begge beskylder sagsøgeren for at have optrådt provokerende.

4 Den 24. februar 1987 anmodede Katsoufros ansættelsesmyndigheden om at træffe de fornødne foranstaltninger til at afgøre, hvem der var ansvarlig for denne episode, og hindre, at en sådan episode, som alene måtte tilregnes Constantinou, gentog sig, samt om, at sidstnævnte pålagdes disciplinære sanktioner.

5 Ved skrivelse af 9. juni 1987 meddelte Domstolens justitssekretær Katsoufros, at han ikke efter en gennemgang af sagen og henset til de modstridende forklaringer, som vidnerne til episoden havde afgivet, kunne fastslå, at der var tale om forhold, som kunne begrunde anvendelse af sådanne foranstaltninger. Der var dog blevet givet instruks om, at Katsoufros' oversættelser ikke længere skulle revideres af Constantinou.

6 Den 11. august 1987 indbragte Katsoufros en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over justitssekretærens skrivelse af 9. juni 1987. Katsoufros klagede over, at der ikke var blevet indledt disciplinær forfølgning mod Constantinou.

7 Ved afgørelse af 23. november 1987 afslog Domstolens administrative udvalg sagsøgerens klage med den begrundelse, at administrationen ved at have indhentet og gennemgået de skriftlige erklæringer fra de personer, der overværede optrinet, havde opfyldt sin bistandspligt iht. vedtægtens artikel 24, stk. 1. Da det ikke var muligt at fastslå, hvem der var ansvarlig, havde administrationen handlet korrekt og med den omhu, som omstændighedernes alvorlige karakter tilsagde, ved at have truffet en tjenestlig foranstaltning, som skulle hindre en ny konfrontation mellem de pågældende personer. Det anførtes videre i afgørelsen, at med henblik på hensigtsmæssigheden af pålæggelse af sanktioner, besad administrationen — rent bortset fra at sådanne sanktioner ikke kunne pålægges i henhold til vedtægtens disciplinærordning, der ikke finder anvendelse på Constantinou — på det pågældende område et vidt skøn, og at det ikke kunne antages, at bistandspligten også indebærer, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at indlede disciplinær forfølgning.

8 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Formaliteten

9 Domstolen har nedlagt afvisningspåstand under henvisning til, at sagsøgeren ikke har søgsmålsinteresse, idet afslaget på anmodningen om at pålægge Constantinou disciplinære sanktioner ikke kan ændre sagsøgerens retsstilling.

10 Det bemærkes hertil, at formålet med den af Katsoufros indgivne klage var, at ansættelsesmyndigheden skulle opfylde forpligtelserne i henhold til vedtægten og pålægge Constantinou disciplinære sanktioner. Sagsøgeren søger altså hermed indirekte at få fastslået, at han ikke på nogen måde var ansvarlig for episoden den 4. februar 1987.

11 Sagsøgeren må herefter antages at have begrundet en interesse i anlæggelse af søgsmål til prøvelse af afslaget på klagen, idet han hermed søger oprejsning for den ideelle skade, som han ville blive tilføjet, hvis han kunne anses for ansvarlig for den pågældende hændelse og havde udvist en adfærd, der ikke var en tjenestemand værdig.

12 Det fremgår heraf, at Domstolens afvisningspåstand ikke kan tages til følge.

Realiteten

13 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål hovedsagelig gjort gældende, at Domstolen har tilsidesat vedtægtens artikel 24 ved ikke at have truffet de fornødne foranstaltninger til at give ham oprejsning for den skade, han mener at være blevet tilføjet som følge af tildragelsen den 4. februar 1987, og har bl. a. kritiseret institutionen for ikke at have pålagt Constantinou disciplinære sanktioner for det overgreb, denne havde begået.

14 Vedtægtens artikel 24, stk. 1, bestemmer, at »Fællesskaberne yder deres tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger eller foretaget angreb på person... rettet mod tjenestemanden... på baggrund af hans stilling eller hverv«.

15 Det bemærkes herved, at det fremgår af Domstolens dom af 26. januar 1989, Koutchoumoff/Kommissionen (224/87, Sml. s. 99), at fællesskabsinstitutionernes forpligtelse efter vedtægtens artikel 24 til at beskytte tjenestemænd, som tillige omfatter de tilfælde, hvor de er udsat for angreb fra andre tjenestemænd, er betinget af, at der føres bevis for de pågældende handlinger.

16 Det fremgår af Domstolens praksis (jfr. dom af 14. juni 1979, V./Kommissionen, sag 18/78, Sml. s. 2093), at skønt administrationen, når der er indtruffet en begivenhed, som er uforenelig med en ordentlig og rolig afvikling af tjenesten, skal skride ind med den nødvendige strenghed for at konstatere, hvad der er sket, for på denne baggrund at kunne beslutte, hvilke konsekvenser dette skal have, kan administrationen imidlertid kun pålægge den pågældende tjenestemand disciplinære sanktioner, hvis de gennemførte foranstaltninger til sagens oplysning med sikkerhed viser, at den pågældende tjenestemand har udvist en optræden, der skader en korrekt afvikling af tjenesten eller en anden tjenestemands værdighed og omdømme.

17 Ansættelsesmyndigheden anordnede i denne sag, umiddelbart efter at den var blevet underrettet om den pågældende tildragelse, en administrativ undersøgelse, hvorved den indsamlede og gennemgik vidneudsagn fra alle de personer, som havde overværet tildragelsen den 4. februar 1987.

18 De under denne undersøgelse indhentede modstridende erklæringer gjorde det imidlertid ikke muligt for ansættelsesmyndigheden med sikkerhed at forstå, hvad der var sket, og hvem der var ansvarlig, hvorfor ansættelsesmyndigheden med føje og uden at overskride grænserne for dens skøn kunne beslutte, at der ikke var anledning til at gribe ind i henhold til vedtægtens artikel 24.

19 Det må herefter antages, at ansættelsesmyndigheden ved alene at have givet instruks om, at Katsoufros' oversættelser ikke længere skulle gives Constantinou til revision, med henblik på at forhindre en ny konfrontation mellem de to personer, ikke har tilsidesat sin generelle forpligtelse til at drage omsorg for tjenestens korrekte afvikling.

20 Det følger heraf, at sagsøgte bør frifindes.

Sagens omkostninger

21 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Schockweiler Mancini O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. november 1989.

J.- G. Giraud
Justitssekretær

F. A. Schockweiler
Formand for Anden Afdeling